

NR. 58 SOMMER 2013

K
I
N
A
B
L
A
D
E
T

KINABLADET

udgives af Dansk-Kinesisk Forening og udkommer fire gange om året (marts, juni, september og december). Foreningens medlemmer får bladet tilsendt gratis. Et årsabonnement på bladet uden medlemskab koster 250 kr.

Kinabladet er medlem af Foreningen af Danske Kulturtidsskrifter.

Dansk-Kinesisk Forening er af Københavns kommune godkendt som en folkeoplysende forening.

Redaktion:

Flemming Ytzen (ansvarshavende)
flemmingytzen@gmail.com
Hanna Leanderdal, Jette Mechlenburg,
Gert Holmgaard Nielsen, Flemming Poulsen,
Claus Seiden, Pia Sindbjerg, Henrik Strube.
Layout: Gert Holmgaard Nielsen

DANSK-KINESISK FORENING

blev stiftet 25. januar 1999. Dens formål er at være samlingssted for alle med interesse for Kina samt at formidle oplysning om Kina.

Vedtægter, indmeldelse og abonnements-
tegn ved henvendelse til sekretæren.

Hjemmeside: www.dansk-kinesisk.dk

Formand: Pia Sindbjerg
pia.sindbjerg@gmail.com

Sekretariat:

Dansk-Kinesisk Forening
c/o IngBritt Christiansen
Ålekistevej 70, 3.th. 2720 Vanløse
sekretariatet@dansk-kinesisk.dk

Danske Bank 4820 1683 0593

Mødegruppen:

Kjeld A. Larsen, kjeld.a.larsen@lic-mail.dk
Helle Willum Jensen, hellewj@post.cybercity.dk

Medlemskontingent:

Enkeltmedlemmer ..... 250 kr.
Parmedlemmer ..... 310 kr.
Pensionister og studerende ..... 150 kr.
Pensionistpar ..... 210 kr.
Kollektivt medlemskab ..... 380 kr.

ISSN 1600-1273

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri

KINABLADET NR. 58

Selvbrændinger (1) Tibetanernes nye våben 3	Mogens Lykketoft om Kinas nye ledelse 16
Selvbrændinger (2) Protester uden virkning 4	Wukan (1) Fortsat konflikt om landmænds jord 17
Selvbrændinger (3) Tibetansk tak til partichef... 6	Wukan (2) Ngo-projekt ikke godkendt 18
Legende om Slangens År 7	Wukan (3) Landsbyleder på sygeorlov 19
Eksperiment med en ny type landsby 8	Debat om migrant- børns skolegang 20
Ny bog om kinesiske lakarbejder 11	10-årig skoleelev får stress af at gå i skole ... 21
Kritik af Maos lov om arbejdslejligheder 12	Store og små begivenheder 22
Den ny partichefs første 100 dage 14	Arrangementer og nye tegn ..... Bagsiden

Ny formand

Bestyrelsen for Dansk-Kinesisk Forening har udpeget Pia Sindbjerg til foreningens nye formand.

Pia Sindbjerg er cand.mag. i kinesisk (1976) fra Københavns Universitet og har studeret og forsket på Nanjing Universitet i Kina og Columbia University i New York. Hun har undervist i kinesisk, holdt foredrag om Kina og været rejseleder. I de seneste år har hun været leder af dels Studieskolen i Odense, dels Roskilde Sprogcenter, hvor udlændinge undervises i dansk.

Siden 2011 har hun været medlem af Dansk-Kinesisk Forenings bestyrelse og mødegruppe og af redaktionen af Kinabladet.

Forsiden

Slangen er blevet gengivet i mange skikkelser, siden vi gik ind i Slangens År den 10. februar 2013. Terracotta-skulpturen her er fra Sui-dynastiet, der regerede fra 581 til 618. På forsiden er den gengivet i næsten naturlig størrelse (21,5 x 11,5 cm).

Slangen er et af de tolv dyr, der indgår i den kinesiske månekalenders kredsløb. Eksemplarer af denne menneske/slangeskikkelse er fundet i mange grave fra Sui- og Tang-dynastierne. (Foto: Cernuschi Museet i Paris).

Læs mere om Slangens År i artiklen Et slangemenneske skabte et guddommeligt land.

TIBETANERNES NYE VÅBEN: SELVBRÆNDINGER I KINA

Over et hundrede tibetanere har begået selvmord siden 2009 ved at sætte ild til sig selv. Med undtagelse af nogle få har alle selvbrændingerne fundet sted i Kinas tibetanskbefolkede områder i naboprovinserne til Tibet og er en protest mod Kinas behandling af tibetanerne.

I følge organisationen International Campaign for Tibet var antallet af selvbrændinger per 17. april 2013 opgjort til 114.

Den tibetanske kunstner Tashi Norbu's billede *Self-immolation* er via internettet spredt til store dele af verden. Billedet bringes her med kunstnerens tilladelse.

Tashi Norbu er født i Bhutan i 1974 og voksede op i de tibetanske flygtninges tilholdssted i Dharamsala i Nordindien. I 2000 flyttede han til Belgien, hvor han studerede billedkunst i fire år. Han havde her også lejlighed til, som han skriver på sin

hjemmeside, på nært hold at beundre og faktisk have i sine hænder de vigtigste udtryk for moderne kunst.

Nu bor han i Amsterdam, hvor han har grundlagt *Tibet House Holland*, en fond, der har til formål at udbrede kendskabet til tibetansk kunst, kultur og buddhisme. Mere om kunstneren på www.tashinorbu.be.

Flere artikler på side 4 og 6 om de tibetanske selvbrændinger. F.P.

NYE PROTESTER MELDES UDEN VIRKNING

Tibetanere tiltalt for at have medvirket til selvbrænding og dømt for overlagt mord.

Af Flemming Poulsen

Tibetanerne tog i februar 2009 et nyt våben i brug i deres kamp for et selvstændigt Tibet eller i det mindste kulturelt og religiøst selvstyre.

Den 27. februar forlod en af munkene, Lobsang Tashi, også kendt som Tapey, Kirti kloster i provinsen Sichuan, hældte benzin ud over sig, tændte ild og løb omspændt af flammer ned ad gaden. Han holdt det tibetanske flag højt hævet i den ene hånd og et billede af tibetanernes åndelige leder, Dalai Lama, i den anden. Politiet opdagede ham og skød efter ham.

Han regnes af tibetanerne for at være den første, der brugte selvbrænding i deres kamp mod kinesisk herredømme. Selvbrændingerne har fundet sted i naboprovinserne til Tibet. Politiet tog den stærkt forbrændte tibetaner med sig. Hvad der er blevet af ham, ved man ikke.

Siden er selvbrænding blevet mere og mere anvendt som protester mod det kinesiske styre. I november 2012 er der meldt om 28 tilfælde, lige så mange i december og et lignende antal året før. Den 17. april 2013 nåede man op på nr. 114.

114 tibetanske selvbrændinger
Organisationen International Campaign for Tibet bragte den 17. april 2013 en statistik over de 114 tibetanske selvbrændinger, der havde fundet sted indtil da:

- 114 tibetanere vides at have foretaget selvbrænding i Kina siden 27.02.2009
  - 96 mænd og 18 kvinder
  - 93 af de 107 vides at være døde
  - 23 var 18 år eller yngre
  - 40 var fra provinsen Sichuan
  - 12 var munke i Kirti kloster i Sichuan
  - 10 var tidligere munke i Kirti kloster
  - 2 var nonner fra et kloster i Sichuan
- Seks tibetanere, der levede i landflygtighed, har begået selvmord ved selvbrænding siden april 1998 – tre i Delhi, Indien, en i Mumbai, Indien, og to i Katmandu, Nepal.

Det står nogenlunde fast, at de tibetanere, der har foretaget selvbrænding, har gjort det som protest mod, at kineserne ikke vil tillade tibetanernes åndelige overhoved, Dalai Lama, at vende tilbage til Tibet, som han flygtede fra i 1959. Desuden har de gennem flammerne protesteret mod kinesisk undertrykkelse af tibetanerne.

Udenlandske journalister er forment adgang til Tibet og de tibetansk-befolkede områder i de tilstødende provinser, hvor selvbrændingerne finder sted. Det er derfor vanskeligt eller umuligt at få et pålideligt billede af, hvad der foregår.

Kineserne beskylder „Dalai Lama-kliken“ for at „lokke uskyldige, unge tibetanere“ til at slutte sig til den nye protestbevægelse. China Daily har haft tre medarbejdere i provinsen Gansu for at undersøge baggrunden for og virkningerne af selvbrændingerne.

Under overskrifterne „Myter og falsknerier bidrager til at lokke folk til skæbnsvanger handling“ og „Familierne lider, mens vildledte tibetanere er omspændt af flammer“ har avisen interviewet familier, der har mistet en søn eller bror som følge af selvbrænding. En far fortæller, at hans søn var dum, og at han var alkoholiker. Da han havde fået at vide, at det var en heltegerning at sætte ild til sig selv for at protestere mod kineserne, gjorde han det den 29. november 2012. To venner overhældte ham med benzin, tændte ild og fotograferede ham, mens han brændte ihjel.

Tibetanere dømt for medvirken til selvbrænding

Den kinesiske regering har ladet forstå, at tibetanerne ikke får noget ud af selvbrændingerne. Regeringen har ikke blot taget afstand fra selvbrændingerne, men har i januar 2013 gjort det strafbart under enhver form at medvirke til dem. En tibetaner er blevet dømt til døden, en an-

den til ti års fængsel for – ifølge anklageren – at have tilskyndet otte personer til at foretage selvbrænding. Dødsstraffen blev gjort betinget med en prøvetid på to år.

I en anden retssag blev seks tibetanere dømt for overlagt mord for at have bistået ved en selvbrænding i provinsen Gansu. Straffen lød på fængsel i fra 3 til 12 år. Tibetanere er også blevet dømt for at have hindret politifolk i at skride ind mod personer, der ville begå selvmord ved selvbrænding.

I februar 2013 har politiet ifølge det statslige nyhedsbureau Xinhua anholdt 70 personer, der mistænkes for „kriminelle handlinger“ i provinsen Qinghai. „Politiet vil undersøge sagerne, og de, der har tilskyndet uskyldige personer til selvbrænding, vil blive alvorligt straffet“, meddelte Qinghais vicepolitichef.

Dalai Lama: vis klogskab

En medarbejder ved New York Times skriver i en længere reportage om selvbrændingerne:

„En stiltfærdig debat er i gang blandt tibetanere, der er forpinte over deres unge mænds død, og de spørger, hvordan disse handlinger kan forenes med buddhismen. Igen og igen understreges det, at den tibetanske bevægelse fortsat er ikkevolde- lig, og at folk, der foretager selvbrænding, kun skader sig selv“.

Tibetanere, der venter på et forløsende budskab fra Dalai Lama, har hidtil ventet forgæves.

I et interview med en indisk avis siger han, at selvbrænding er et yderst ømtåleligt politisk problem. „Virkeligheden er, at hvis jeg siger noget positivt om det, vil kineserne straks kunne give mig skylden. Hvis jeg siger noget negativt, vil selvbrændernes familier føler sorg, for selvbrænderne har givet deres liv for Tibet. Det er ikke så let. Jeg ønsker ikke at sige noget, der kan give indtryk af, at dette er forkert“.

I et interview i november 2011 med den britiske radiostation BBC siger Dalai Lama, der i mange år har kaldt kinesernes politik i Tibet for „kulturelt folkemord“, at spørgsmålet er, hvor stor virkning selvbrændingerne har. „Der er tale om mod, men mod alene gør det ikke. Man må vise klogskab. Kineserne svarer hårdt igen“.

Den tibetanske forfatter og debattør Tsering Woesser, der bor i Beijing og er en af de skarpeste kritikere af Kinas behandling af tibetanerne, har på sin blog opfordret munke og intellektuelle og andre indflydelsesrige tibetanere til at bidrage til at få standset denne form for protest.

Lederen af den tibetanske eksilregering i Indien, Lobsang Sangay, peger i et interview med New York Times på, at det var en selvbrænding i Tunesien der udløste det arabiske forår. „Vi har forpligtet os til ikke-vold i mange årtier. Hvordan kan det være, at vi får mindre støtte end arabiske lande?“.

„Tibetpolitik spillet fallit“

Det britiske nyhedsmagasin The Economist skriver, at tibetanernes protester er slået fejl, både når det drejer sig om at ændre den kinesiske politik i Tibet og at gøre konflikten om Tibet til et internationalt anliggende.

Bladet tilføjer: „Forekommer protesterne at være forgæves, har de dog afsløret, at Kinas tibetpolitik har spillet fallit. Kineserne synes ikke at have anden strategi i Tibet end mere undertrykkelse.“

Kilder:

China Daily, New York Times, Xinhua, Reuters, The Economist, International Campaign for Tibet.

Læs på næste side artiklen „Tibetansk takkebrev“ til partichefen.

Organisationen International Campaign for Tibet, der er hjemmehørende i USA, registrerer på sin hjemmeside alle selvbrændinger. Her er tre eksempler fra hjemmesiden.

Pema Dorjee

Selvbrænding: 8. december 2012

Sted: I nærheden af hovedsamlingsalen i Shitsang Garser kloster i Luchu (kinesisk: Luqu) i Gannan Tibetanske Autonome Præfektur i provinsen Gansu.

Alder: 23 år.

Død under selvbrænding.

Pema Dorjee boede 30 kilometer fra klostret og var taget derhen for at bede på årsdagen for Tsonghapas død. Da han satte ild til sig selv, var der mange mennesker ved klostret.

Pema Dorjee råbte, at Dalai Lama skulle have lov til at vende tilbage til Tibet. Ifølge tibetanske flygtninge efterlod Pema Dorjee sine fotografier og sit legitimationskort ved sin motorcykel, før han satte ild til sig selv.

Tamding Tso

Selvbrænding 7. november 2012

Sted: Rebkong (kinesisk: Tongren) i provinsen Qinghai.

Alder: 23 år.

Død ved selvbrænding.

Mor til 6-årig søn.

Satte ild til sig selv midt i Droning Po landsby i Dowa distrikt.

Ifølge landflygtige tibetanske kilder havde lokale folk benærket, at Tamdin Tso havde bedt for tibetanere, der havde foretaget selvbrænding. Hun hyldede Dalai Lama og svor, at hun ville faste. I klostret bad hun og ofrede smørlamper, men selv om hun gjorde alt dette, kunne hun ikke holde ud at leve, siger lokale beboere.

Lobsang Namgyal

Selvbrænding 3. februar 2013

Sted: Uden for politistationen i Dzorge (kinesisk Rurgai/Zoige) i provinsen Sichuan.

Alder: 37 år

Død ved selvbrænding.

Lobsang Namgyal fik lidt ekstra omtale i udenlandske medier og på nettet, fordi han var nr. 100 på listen over tibetanske selvbrændinger. Han havde været munk i Kirti kloster i Sichuan. Han var usædvanligt godt begavet og var udset til at skulle studere tibetansk buddhisme på allerhøjeste niveau, skriver landflygtige Kirti-munke i en erklæring. Politiet fjernede liget og udførte kremeringen uden at underrette hans familie, men den fik udleveret asken.

TIBETANSK TAK TIL PARTICHEFEN

108 lamaer i Tibet har sendt takkebrev til Xi Jinping.

Af Flemming Poulsen

Xi Jinping, det kommunistiske partis generalsekretær, modtog den 9. marts 2013 et takkebrev fra 108 tibetanske lamaer. Brevet var, ifølge det statslige nyhedsbureau Xinhua, håndskrevet og tre meter langt.

Xi Jinping takkede for brevet med et tibetansk udtryk, *tashi delek*, der ifølge nyhedsbureauet betyder held og lykke og bedste ønsker for fremtiden.

Det lange brev blev overrakt, da Xi Jinping deltog i en diskussion med den tibetanske delegation til Den Nationale Folkekongres (det kinesiske parlament), der var samlet i Beijing til sit årlige møde.

Et folkekongresmedlem, Losang Tenpa, overrakte Xi Jinping en *hada* – et silketørklæde, der gives til gæster som tegn på venskab og respekt –

samt det lange, håndskrevne takkebrev fra de 108 munke.

„Tibets munke har skrevet brevet, fordi de er taknemmelige for det kinesiske kommunistiske partis religionspolitik“, sagde Losang Tenpa.

Xi Jinping takkede med at forsikre, at de centrale myndigheder altid har betragtet Tibets udvikling og stabilitet som noget meget vigtigt og altid har været optaget af den lokale befolknings tilværelse.

Xi Jinping udtrykte håb om, at alle etniske grupper i Tibet kan føre regeringens politik ud i livet og følge en udviklingssti med kinesiske kendetegn og tibetanske karaktertræk. Tibet bør finde en effektiv måde til at bevare langsigtet stabilitet og sikre hurtig vækst, så regionen sammen med resten af landet i 2020 kan være et samfund med moderat velstand, sagde Xi Jinping.

Et silketørklæde – en *hada* – overrækkes Xi Jinping under Den Nationale Folkekongres' samling i Beijing i marts 2013 som tak for den kinesiske regerings religionspolitik. (Foto: Xinhua).

„Dalai-kliken bag dødsfaldene“

Seniorembedsmænd i Tibet har oplyst, at retslige myndigheder har „en solid kæde af vidnesbyrd“, der beviser, at den 14. Dalai Lama og hans følgesvende er drivkræfterne bag selvbrændingerne, skriver China Daily den 9. marts 2013 i et referat af et møde mellem medierne og den tibetanske delegation ved den Nationale Folkekongres (parlamentet), der holdt sin årlige samling i marts 2013 i Beijing.

„Dalai-kliken kan ikke afvise, at den har et ansvar for disse tilfælde. Snesevis af folk har betrådt den vej, hvorfra de ikke kan vende tilbage. Nogle må bære ansvaret“, sagde vicepartichefen i Tibet, Qiangba Puncog, da den tibetanske delegation til Folkekongressen mødtes med medierne.

Munke og civile har foretaget en række skæbnesvangre selvbrændinger i tibetansk befolkede områder i provinserne Sichuan, Qinghai og Gansu siden 2011. Men hidtil har ingen i følge lokale embedsmænd foretaget selvbrænding i Tibet, refererer China Daily fra den tibetanske delegations møde med medierne og fortsætter:

„Qiangba Puncog sagde, at tibetansk buddhisme har tusinder af templer i Kina, og selvbrændingerne finder fortsat sted i forbindelse med eller omkring nogle få templer. Han oplyste, at undersøgelser har vist, at nogle folk, der stod bag selvbrændinger, har kontaktet oversøiske kræfter og den 14. Dalai Lama og aftalt med dem at „give næring til ekstremismen“. Det viser en hel kæde af vidnesbyrd.

Medierne har fortalt, hvordan hele processen er foregået, hvordan nogle folk har forberedt andres selvbrændinger, og hvordan de rapporterer og kommunikerer oversøisk.

„De behandler selvbrænderne som helte. Det har vildledt nogle godhjertede, troende mennesker til at foretage selvbrænding“.

„Jeg lider med de døde. De skulle ikke vælge den vej“.

Slangens År

ET SLANGEMENNESKE SKABTE ET GUDDOMMELIGT LAND

Af Flemming Poulsen

Det guddommelige land er – naturligvis – Kina. Legendens om slangens betydning i kinesernes mytologiske og virkelige verden er blevet beskrevet igen og igen, efter at den kinesiske månekalender den 10. februar 2013 var nået til Slangens År.

Til daglig bruger kineserne samme kalender som den vestlige verden – den gregorianske. Men når det gælder de traditionelle festdage, er det månekalenderen, kineserne rådfører sig med. Den inddeler en periode på 60 år i fem cyklusser a tolv måneder. Hver måned har et dyrenavn. Slangens År afløste Dragens År og efterfølges den 31. januar 2014 af Hestens År.

Slangeåret er forsynet med horoskoper. Det er et godt år at blive gift i, lyder et horoskop, og det er der tilsyneladende en del kinesere, der tror på, for kontoret, der registrerer ægteskaber i Shanghai, kunne ved årets begyndelse oplyse, at 7000 par havde meddelt, at de ønskede at blive gift i Slangens År. Det er langt flere end normalt – dog ikke så mange, som gerne ville giftes den 8. i 8. 2008, et helligt tal og samtidig dagen for åbningen af OL i Beijing.

Slangen har spillet en rolle i kinesisk kultur i langt over tusind år. Slangemennesket her på siden er fra midten af Tang-dynastiet, dvs. 1200-1300 år gammelt. Det er fundet i en grav i provinsen Xinjiang. Det er et såkaldt begravelsesbanner, malet på silke og beregnet på at blive lagt i graven sammen med den afdøde for at knytte forbindelse til forfædrene. Kvinden på billedet er Nü Wa. Hun er et guddommeligt væsen – den gudinde, der adskilte himlen fra jorden og skabte det guddommelige land, Kina.

Manden, hun er afbildet sammen med, går for at være en af Kinas første overhoveder, Fuxi. Han er hendes storebror og samtidig, ifølge legenden, hendes ægtemand. Billedet af dem, viklet ind i hinandens slangekroppe, er fundet i mange grave, hvor mand og kone er begravet sammen som symbol på udødelig kærlighed.

Slangen har også fundet en plads i litteraturen. Lu Xun (1881-1936), en af Kinas betydeligste forfattere, har skrevet om en slange, der om dagen havde et ansigt som en skøn kvinde og om natten forførte mænd, men kun for at myrde dem, har Global Times berettet.

Ét sted i Kina er slangen meget nærværende. Hvert år på den syvende dag i den syvende måned fejres i byen Zhanghu i provinsen Fujian „Slangefangst-festen“. Folk går i procession gennem byen med levende slanger om halsen eller over skulderen. Når processionen er overstået, slippes slangerne ud i det fri. Den begivenhed skulle sikre en god høst og en tryk tilværelse for byens borgere.

Kilder: China Daily, Global Times, British Museum, Beijing Review, viaggitbet.com. (Foto: Wikipedia).

ET NYT FÆLLESSKAB, EN ANDEN FREMTID

Kunstnere, filmskabere, akademikere, landsbyboere, aktivister og lokale studerende samlet i et eksperimenterende fælleskab i landsbyen Bishan.

Af Mai Corlin

Hvert år er der tusindvis af større og mindre protester og opstande i Kinas landområder, byer og landsbyer på grund af konflikter som følge af voldsom urbanisering, ulovlig ekspropriering af landbrugsjord, forurening og forringede eller ulige vilkår generelt.

I landsbyen Bishan, i den central-kinesiske provins Anhui, ikke så langt fra Det Gule Bjerg, vokser et nyt fællesskab frem, der ønsker en anden fremtid for Kina, og som arbejder med en kunstpraksis baseret på interaktion som metode til at forsøge at skabe denne nye fremtid. Filmskaber og redaktøren Ou Ning og poeten og kuratoren Zuo Jing har etableret deres nyeste initiativ, Bishan-projektet, i landsbyen Bishan som en reaktion på de forandrede vilkår for befolkningerne i byerne og på landet.

Fra by til land

Egentlig startede ideen om et eksperimenterende fællesskab på landet, mens Ou Ning og Zuo Jing stadig var dybt engagerede i livet i byen.

Zuo Jing kuraterede udstillinger for

det progressive Iberia Center for Contemporary Art i kunstdistrikt 798 i den nordlige del af Beijing og grundlagde China Independent Film Archive, der skulle promovere og skabe et bibliotek over uafhængige kinesiske film.

Ou Ning var engageret i undersøgelser af konsekvenserne af de voldsomme urbaniseringsprocesser, som Beijing og Guangzhou går igennem – undersøgelser, der blandt andet kan ses i dokumentarfilmen *Meishi Street* om nedrivningen af en central del af Beijing.

Begge arbejdede således med en anden version af Kina end den, der blev præsenteret i de offentlige medier. Ou Ning havde andre forestillinger om fremtiden end den asfaltbelagte og nedrivningstruede rute, urbaniseringen anviste, og Zuo Jing ønskede en anden måde at organisere og leve sit liv på end det, den fortravlede, beijingske kunstscene kunne tilbyde ham.

Sammen købte de i 2011 nogle traditionelle huse i klassisk Anhui-stil i landsbyen Bishan, der kom til at danne rammen for nogle af de aktivite-

ter, som udgør eksperimentets fundament. Byen, og problematikken omkring organiseringen af livet i byerne, har således været med til at forme forestillingerne om det nye fællesskab på landet.

Skitse til en utopi

Hele utopien og forestillingen omkring projektet blev skitseret af Ou Ning i en Moleskine notesbog, som har fungeret som blueprint for projektet.

Notesbogen indeholder planer for udendørs biograf og teater, skitser til nye boformer til indbyggerne, forstudier til Bishan-projektets flag samt diskussioner af anarkisme kombineret med det, som Ou Ning kalder ruralisme, der kort beskrevet handler om at flytte fokus fra by til land.

Ou Ning og Zuo Jing har undersøgt historiske og samtidige eksperimenter og diskussioner omkring udviklingen i Kinas landområder, blandt andet gennem studier af James Yens *Ding Xian Eksperiment* i provinsen Hebei i 1930'erne, der eksperimenterede med masseuddannelse og udvikling af landområderne (blandt andet gennem forsøg med avl af hybridgrise og økonomiske kooperativer). Derudover kan nævnes studier af anarkisten Peter Kropotkins *Gensidig Hjælp* fra 1902 samt undersøgelser af fænomenet mikronationer, blandt andet med afsæt i Erwin Strauss' guidebog *How To Start Your Own Country*.

Undersøgelserne af udviklingen i Kinas landområder knytter projektet til eksperimenter og praksisser i Kina i begyndelsen af det 20. århundrede i det, som kendes som Bevægelsen for Udvikling af Landområderne (Rural Reconstruction Movement). Bevægelsens ideer blev taget op igen i 1990'erne af forskellige grupper af akademikere og aktivister og har udviklet sig op gennem 2000'erne til en bred vifte af eksperimentelle projekter uafhængigt af den oprindelige be-

Landsbyen Bishan, hvor en kreds af kunstnere og aktivister har samlet sig i et eksperimenterende fællesskab.

væglelse. Mange af disse eksperimenter beskæftiger sig med udvikling af landområderne gennem økologiske og/eller traditionelle landbrugsmetoder og økonomisk udvikling. Bishan-projektet søger derimod at nå idealet gennem en kunstpraksis baseret på interaktion, hvor fokus er på relationer og udveksling mellem den urbane befolkning og landbefolkningen. Det handler blandt andet om at få anerkendt den betydelige ressource, som landområderne og de mennesker, der bor der, er, så det bliver en givende relation, der kan understøtte livet på fornuftig vis for alle parter.

Netværk i kunstverdenen

For at etablere Bishan-projektet og igangsætte nogle af de større aktiviteter og arrangementer har Ou Ning og Zuo Jing været afhængige af deres netværk i kunstverdenen. Derigennem har de modtaget økonomisk støtte og engageret andre kunstnere og filmskabere til at tage aktiv del i projektet samt haft adgang til kanaler til promovning af projektet.

Kunst og kunstpraksisser, der interagerer med de lokale indbyggere, er toneangivende for den metode, Bishan-projektet baserer sig på. Bishan-projektet inkluderer således kunstnere, filmskabere, akademikere og aktivister fra alle dele af landet og lokale studerende og landsbyboere i et eksperimenterende fællesskab, der ønsker at forandre måden, livet bliver organiseret på i landområderne, i et forsøg på at skabe en hensigtsmæssig relation mellem land og by. Udover at engagere Bishans indbyggere samarbejder Bishan-projektet med lokale universiteter og kanaliserer viden fra de akademiske cirkler ud i praksis gennem seminarer og workshopforløb.

Interaktionerne

Bishan-projektets aktiviteter har centreret sig omkring to kernebegivenheder: Bishan Harvestival 2011 og Yixian International Photo Festival 2012.

Udenlandske og kinesiske kunstnere, filmskabere, fotografer, akademikere, landsbyboere og aktivister etc.

bliver inviteret til at deltage aktivt i festivalerne, for eksempel ved at fungere som workshopledere, varetage undervisningsforløb, lave forstudier, deltage i seminarer, varetage den praktiske forberedelse eller lave kunstneriske undersøgelser af de problematikker, som Bishan-projektet sætter fokus på.

Programmerne har inkluderet poesiworkshops, workshops om traditionelle håndarbejdsmetoder og teknikker, traditionelt høstritual, koncerter og kunststillinger. Desuden en kunstnerisk undersøgelse af Anhuis historiske udvikling, seminarer om opbygningen af landområderne, visning af dokumentarfilm lavet af landsbyboere og udvikling af produkter af designere og kunstnere til produktion og salg under festivalerne.

Forberedelserne til festivalerne løber over flere måneder og inkluderer indbyggerne i Bishan og de omkringliggende landsbyer i samarbejde med udefrakommende kunstnere og aktivister. Kunstproduktionen i forbindelse med Bishan-projektet er baseret på den lokale kultur. Som eksempel blev der designet nye mønstre til de lokale

traditionelle kager, der blev sat i produktion af de lokale indbyggere og solgt på festivalen. Derudover bliver forskellige kinesiske kunstnergrupper, som arbejder med et socialt sigte, inviteret til at lave aktiviteter i Bishan landsby som en del af Bishan-projektet.

Hensigten med alle aktiviteterne er gennem interaktion at skabe rammerne for selvorganisering i landområderne og få indflydelse på processerne omkring politik og økonomi i Kinas landområder og derigennem muliggøre en ligeværdig udveksling mellem land- og byområder.

Publikumsopbuddet til Bishan Harvestival 2011 var så voldsomt, at de lokale myndigheder af sikkerhedsårsager så sig nødsaget til at indføre adgangs begrænsning. Aftalen havde været, at politiet kunne være civilklædt til stede, men optagelser derfra viser markant opbud af uniformerede betjente, der dog bare sidder hen slængt i solen og kigger på løjerne.

Anarkisme og fredelige revolutioner

Bishan-projektet er løst baseret på en

Bishan-projektet har engageret flere kendte kinesiske digtere og forfattere til at lave en workshop om poesi. Her bliver der blandt andet diskuteret, hvad poesi er, og hvordan man kan bruge sproget på forskellige måder.

anarkistisk, antikapitalistisk ideologi og fokuserer på Peter Kropotkins anarkistiske teorier og tænkning omkring 'gensidig hjælp'. Ifølge Kropotkin er gensidig hjælp et menneskeligt grundinstinkt og dermed den drivende kraft bag socialt fremskridt. Det er således gensidig hjælp, der skal danne basis for en ikke-voldelig anarkisme styret ved direkte demokrati, hvor indgående drøftelser vil føre til en form for enighed mellem de implicerede personer.

På samme måde som anarkismen skal være ikke-voldelig, så argumenterer Ou Ning også for den 'ikke-pludselige' revolution, med andre ord så tror Ou Ning ikke på en pludselig samfundsomstyrtning, men arbejder derimod med en langsom forandring af systemet indefra.

Ou Ning så netop løsningen på den meget omtalte Wukan-opstand som en ikke-voldelig minirevolution, der kunne skabe præcedens i landområderne for, hvordan landsbyboerne kan organisere sig i tilfælde af overgreb fra de lokale myndigheder, og hvordan myndighederne bør tackle disse situationer, så Kina langsomt, men sikkert forandrer sig nedefra.

Denne strategi med ikke-voldelig anarkisme og ikke-pludselig revolution knytter sig, måske åbenlyst, også til, hvad der rent faktisk er muligt at sige offentligt i Kina, hvor al plædering for voldeligt oprør bliver slået ned med hård hånd. Man kan sige, at Ou Ning går så langt, som han kan, i sin argumentation for et andet samfund med mindre ulighed og større indflydelse på beslutningsprocessen for den enkelte borger.

Samarbejde med de lokale myndigheder

Til en vis grad bliver projekter som Bishan-projektet billiget og støttet økonomisk af de lokale myndigheder, da de netop forstår det som en mulighed for at udvikle og tiltrække kapital og ressourcer til et måske fattigt og underudviklet område.

Det er dog også netop dette formål, der kan få det til at slå revner mellem kunstnerne og aktivisterne i Bishan og lokale embedsmænd, da en omorganisering af samfundet efter konsensusdemokrati og ikke-kapitalistiske principper ikke går særlig godt i spænd med mange lokale embeds- og partimænds stræben efter økono-

misk velstand og magt i en ikke-demokratisk struktur.

Yixian Photo Festival 2012 blev lukket ned dagen inden åbningen på grund af ovennævnte konflikter, og måske fordi Ou Ning og Zuo Jing besluttede at lave guidebogen til festivalen som et pas. Et pas er en markering af et politisk og geografisk territorium (selvom udstedelsen af et pas uden tilhørende territorium kan være en pointe i sig selv: der er ikke nogen der har ret til at kontrollere noget geografisk område) og en indikator på statsligt tilhørsforhold og derfor en torn i øjet på de lokale myndigheder, uanset at det egentlig var en guidebog til en fotofestival. De fleste deltagere til festivalen, også en del udenlandske kunstnere, fotografer og musikere, var allerede ankommet, så festivalen blev i praksis afholdt alligevel, dog under andre forhold og i improviserede lokaler, da de lokale myndigheder barrikaderede adgangen til de planlagte udstillingssteder.

Fremtiden

Ou Ning og Zuo Jing har etableret sig i Bishan i et forsøg på at skabe mulighed for et andet samfund, organiseret efter nogle andre principper end dem, der dominerer moderne samfund. De tiltagende konflikter med de lokale myndigheder besværliggør processen og sætter spørgsmålstegn ved projektets overlevelsesmuligheder. Det vigtigste er dog samarbejdet med de lokale indbyggere og den mulige indflydelse, Bishan-projektet kan have i deres hverdag.

Alle fotos bringes med Ou Nings tilladelse.

Wukan-konflikten behandles side 17-19 i dette nummer af Kinabladet.

Mai Corlin, der er cand.mag. i kinesisk, er ph.d.-studerende på Aarhus Universitet. Hendes ph.d.-projekt – Urban Activists in Rural China – omhandler aktivisme og kunst i Kinas landområder med særligt fokus på Bishan-projektet i provinsen Anhui.

Den lokale kultur er grundlaget for kunstproduktionen i Bishan-projektet. Det gælder også de nye mønstre, der blev designet til de lokale, traditionelle kager, der blev bagt til festivalen i 2011.

VIDENSKABELIGT VÆRK OM KINESISK LAK

Et nyt katalog over Nationalmuseets store samling af kinesiske lakarbejder er beregnet for både den vante kender af kinesisk kunst og den interesserede begynder.

Af Henrik H. Sørensen

ANMELDELSE – I løbet af de sidste tyve år er interessen for Kina og landets tusindårige gamle kunst gradvist blevet mere mærkbar i Danmark, noget, der på ingen måde bør give anledning til undren, da vi jo taler om verdens mest folkerige kultur. Interessen for kinesisk kunst følger naturligvis en international trend, der ikke mindst skyldes det økonomiske boom, som Kina har gennemgået i de senere årtier.

I Danmark er vi så privilegerede ikke kun at have ét museum, men hele to, Nationalmuseet og Kunstindustrimuseet, i hvis samlinger der gemmer sig en betydelig mængde kinesisk kunst, af hvilken meget er både sjældent og af høj kvalitet.

Imidlertid er det ikke ofte, at vi her til lands bliver begunstiget med udgivelser omhandlende disse genstande. Netop derfor er det en særlig begivenhed, når vi får mulighed for at stifte nærmere bekendtskab med nogle af disse ting, som det er tilfældet med tidligere museumsinspektør ved Nationalmuseets Etnografisk Samling Joan Hornbys nye katalog om kinesisk lak.

Kataloget er inddelt i to dele, en historisk introduktion og en katalogdel, hvor hver enkelt genstand har sit eget afsnit. Ydermere består introduktionen af et afsluttende appendix, hvori de dekorative temaer samt symbolsproget, man finder på lakkerne, er detaljeret beskrevet.

Den historiske introduktion er kronologisk opbygget og er i korte træk en oversigt over lakkunstens udvikling i løbet af en næsten femten hundrede års periode fra de tidligst kendte lakarbejder fra ca. 500 f.v.t. til slutningen af det 19. århundrede. I denne del af kataloget finder man illustrative og underbyggende eksempler på lakarbejder fra de enkelte perioder i Kinas historie, de fleste fra

kendte museer og samlinger i Europa og Kina.

Katalogdelen består udelukkende af emner fra Nationalmuseets egen samling. De viste eksempler er stramt inddelt i kategorier som skåret lak, indlagt lak, lak med indlagt perlemor, lak med indlagte halvædelsten, coromandel lak, lak med bambusflet, bemalt lak etc. Selv om ingen af museets genstande er ældre end tidligt Ming, dvs. 14. årh., så er samlingens bredde ganske imponerende, og indenfor den tidsramme, som den dækker, er der næsten ingen typer, som ikke er repræsenteret, inklusive et par virkelig sjældne af slagsen. Især de fine skårne Ming-lakker samt den bemalede armstol fra Kierulffs samling er uhørt flotte og hører til i samlingens top.

Skal man endelig påpege mangler eller andet, som gør, at denne ellers så smukke udgivelse ikke kan opnå den højeste udmærkelse, noget, der bestemt ikke kan bebrejdes forfatteren, så er det snarere dispositionen af materialet i kataloget. Med andre ord, det er i selve samlingens natur og den måde, den er sammensat på, der her bestemmer katalogets indhold. For det må være klart for enhver, der beskæftiger sig med kinesisk kunst, at en museal samling næsten altid vil have mangler og være mere eller mindre balanceret i sin repræsentation af genstande.

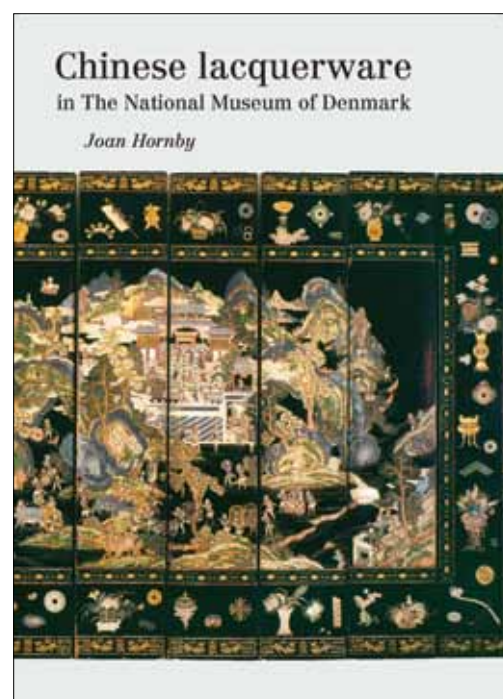
Dette er også tilfældet med Nationalmuseets samling af kinesisk lak. Her findes ting af højeste kvalitet, genstande, der kunne have stået i kejserens gemakker, men sandelig også ting af en meget jævn og ligegyldig karakter. Spørgsmålet er, hvorfor vi egentlig behøver at kende til sidstnævnte? Er det blot, fordi de findes i samlingen? For de er hverken interessante, smukke eller strengt taget nødvendige, og der er lidt for mange af dem gengivet i kataloget.

Når dette er sagt, står blot tilba-

ge at sige, at Chinese Lacquerware er et rigtig flot katalog, ikke blot et referenceværk over museets samling af kinesisk lak, men en fin, videnskabelig udgivelse, der går meget dybere end et ordinært billedværk. Det kan derfor varmt anbefales til både den vante kender af kinesisk kunst, og så sandelig også til den interesserede begynder.

Henrik H. Sørensen er uafhængig forsker/videnskabsmand (Ph.D.) og asiatisk kunstkonsulent.

Joan Hornby. Chinese Lacquerware in The National Museum of Denmark. Publications of Ethnographical Series, Volume 2. Copenhagen: The National Museum of Denmark, 2012.

Måske slut med dom uden rettergang

KRITIK AF MAOS LOV OM ARBEJDSLEJRE

Regeringen har meddelt, at loven om „genopdragelse gennem arbejde“ vil blive ændret i 2013.

Af Flemming Poulsen

En tidligere sekretær i en landsbys ledelse bliver muligvis en af de sidste, der dømmes til anbringelse i en „genopdragelseslejr“ (også kaldet en arbejdslejr). Han blev dømt efter en lov, som Mao Zedong fik gennemført i 1957. Ifølge den kunne politiet uden om alle retsinstanser dømme visse personer til anbringelse i en genopdragelseslejr i op til fire år. Loven var i første omgang beregnet på småkriminelle, prostituerede og andre, hvis forseelser ikke var store nok til at stille dem for en dommer.

Men loven blev hurtigt også brugt over for kritikere af det få år gamle kommunistiske styre. Det er dette misbrug af loven, der i årevis har skabt debat og krav om, at loven afskaffes eller i hvert fald lempes og

bringes i overensstemmelse med nugældende retsprincipper.

Advokater og andre lovkyndige har fra tid til anden offentligt kaldt loven forfatningsstridig. Flere forsøg på at få den revideret eller afskaffet har ikke ført til noget.

Men i begyndelsen af 2013 meddelte en regeringskommission, at loven vil blive taget op til revision inden årets udgang. Desuden har fire byer fået bemyndigelse til at nedsætte arbejdsgrupper, der skal udarbejde forslag til ændring af loven.

Offentlighedens ømme punkt

Et par eksempler på, hvordan myndighederne har misbrugt genopdragelsesloven, skabte i 2012 fornyet debat om den over 50 år gamle lov.

Tang Hui, mor til et teenagebarn, blev af politiet dømt til anbringelse

i en genopdragelseslejr i 18 måneder. Hendes forseelse bestod i, at hun havde klaget til myndighederne over, at syv mænd, der var dømt for at have bortført og voldtaget hendes datter, efter hendes mening havde fået hårdere straffe. Hun blev dog ifølge nyhedsbureauet Xinhua hurtigt løsladt, efter at politiets behandling af hende var blevet kritiseret i de statslige medier og af jurister og offentligheden.

En anden kvinde, Chen Qingxia, sad i husarrest i tre år, fordi hun havde klaget til myndighederne over, at hendes mand blev mishandlet i en genopdragelseslejr. Politiet havde dømt ham for at have ødelagt offentlig ejendom, men havde ikke taget hensyn til, at han led af posttraumatisk stress.

Beretningerne om Tang Huis og Chen Qingxias konflikter med myndighederne har, skriver nyhedsbureauet Xinhua, ramt et ømt punkt i offentligheden og tvunget de lokale myndigheder til at tage stilling til en skarp kritik fra landets borgere.

„De to kvinders beretninger er en udfordring til Kinas Kommunistiske Parti, når det forsøger at skabe et harmonisk samfund: hvordan kan lokale myndigheder forhindres i begå magtmisbrug?“

Idømt en „forkert dom“

Et af de mest omtalte eksempler på misbrug af genopdragelsesloven drejer sig om Ren Jianyu.

Han blev i 2010 som 23-årig, lige efter at han havde afsluttet sine universitetsstudier, ansat som sekretær i sin landsbys ledelse. Han var født og opvokset i en landsby i bykommunen Chongqing. Det var et ønskejob, han var fuld af optimisme, han ville gerne gøre noget for at forbedre sine landsbyfællers tilværelse, har han forklaret.

Et år senere var optimismen forsvundet. Han havde ikke formået at ændre noget. Han begyndte at bringe

Ren Jianyu fotograferet i sin landsby, da han var blevet løsladt efter at være ulovligt indespærret i en genopdragelseslejr i et år. (Foto: Xinhua)

indlæg – i eget navn – på internettet med kritik af forholdene.

Den 11. august 2011 blev han kaldt op på den lokale politistation. Han fik at vide, at han ved at viderebringe og kommentere over 100 indlæg med „negativ information“ på internettet havde gjort sig skyldig i forsøg på at undergrave statsmagten. For den forseelse blev han den 23. september 2011 idømt to års forvaring i en genopdragelseslejr.

14 måneder senere, den 19. november 2012, blev han pludselig løsladt. Begrundelsen for løsladelsen var, at straffen på de to års „genopdragelse“ var „forkert“.

På internettet meddelte Ren Jianyu, at han trods sin løsladelse ville appellere til alle instanser for at få dommen kendt ugyldig. Men en appelret meddelte, at hans sag ikke ville blive genoptaget.

Ren Jianyus genkomst på internettet blev en triumf for ham. Han blev hyldet for at have givet stødet til en ny debat om genopdragelsesloven.

Ren Jianyu meddelte, at loven burde afskaffes straks. Han blev interviewet i det statslige, landsdækkende tv, et interview, som han erklærede, at han var meget glad for. Det kommunistiske partis store dagblade og Xinhua bragte interviews med ham. Så vidt man kan konstatere, var der lutter positiv omtale af ham og hans meninger.

„Ren Jianyu er blevet et kendt ansigt i hele Kina takket være den enorme mediedækning af hans historie“, lød en kommentar i Global Times.

„Ren Jianyus tilfælde har udløst et ramaskrig fra internetbrugere såvel som fra lovkyndige“, skrev Xinhua.

Den uafhængige avis South China Morning Post skriver i en ledende artikel under overskriften „Afskaf Kinas arbejdslejre – nu“, at systemet med genopdragelseslejre er i strid med forfatningen og uforeneligt med myndighedernes forpligtelse til at styrke retssikkerheden. De indsatte har lange arbejdsdage, får kun lidt mad (Ren Jianyu tabte i følge ham selv 15 kilo i de 14 måneder, han tilbragte i en genopdragelseslejr), er isolerede fra omverdenen og må ikke modtage be-

søg af pårørende og venner. Avisen udkommer i Hong Kong og er dermed uden for kinesisk censurs rækkevidde.

Loven revideres

Ifølge en FN-rapport var der i 2009 i hele Kina 320 genopdragelseslejre med 190.000 indsatte. Ifølge Wikipedia er 5-10 pct. af de indsatte politiske fanger.

Der tales nu igen om at revidere loven, og denne gang er der åbenbart alvor bag snakken. Beslutningen om, at loven skal revideres inden udgangen af 2013, blev ifølge Xinhua truffet på en konference i Beijing om regeringens arbejde. Bureauet gav ingen detaljer om den planlagte reforms indhold.

I efteråret 2012 blev der taget et tilsyneladende afgørende skridt til at reformere genopdragelsesloven. I fire byer – Nanjing i provinsen Jiangsu, Lanzhou i Gansu, Zhenzhou i Henan og Jinan i Shandong – er der nedsat arbejdsgrupper, der skal undersøge, hvordan systemet kan moderniseres. Myndighederne i Jinan har oplyst lidt

om, hvad projektet går ud på: Det kaldes „Opdragelse og straf ved overtrædelser“, og hovedformålet med den nye lov skal være at „opdrage og føre dem, der er blevet opdraget, tilbage til samfundet“.

Frihed eller død

Global Times bragte den 7. december 2012 en artikel om Ren Jianyu efter at have interviewet ham i hans landsby.

En halv snes dage efter at være blevet løsladt er Ren Jianyu stadig ovenud lykkelig over at være på fri fod, hed det i artiklen.

„For første gang forstår jeg betydningen af, hvad der er printet på min t-shirt (som han købte over internettet. Red.): „Giv mig frihed eller giv mig død“.

Om tiden efter løsladelsen og den megen debat i medierne siger han:

„Efter al denne ståhej ønsker jeg blot at få fred, leve et ordinært liv, blot være mig selv“.

Efter morgenmaden er fangerne i en genopdragelseslejr parat til, bevæbnet med spader, at gå i gang med dagens arbejde. Ren Jianyu var, uretmæssigt, anbragt i en genopdragelseslejr i over et år. (Arkivfoto: Flemming Poulsen).

RAPPORT OM DE FØRSTE HUNDREDE DAGE

Xi Jinpings dagligdags stil har gjort indtryk på befolkningen, skriver nyhedsbureauet Xinhua i en rapport om hans første 100 dage som partichef. Her er uddrag fra rapporten.

Af Meng Na, Guo Likun, Li Bin og Wu Jing, Xinhua

Kinesere er vant til at fejre et spædbarns dag nr. 100 ud fra den tanke, at det er en betydningsfuld milepæl for et barns udvikling. Sommetider kan skikken også være relevant for et regerende partis nye ledelsesstil.

100 dage efter at de nye ledere for Kinas regerende kommunistiske parti (KKP) overtog styringen, er deres „new deal“ stadig inspirerende for det kinesiske folk. Der er sket ændringer, selv om der stadig er udfordringer og forventninger forude.

Den 15. november 2012, dagen efter at det kommunistiske partis 18. kongres sluttede, blev ledelsen valgt, og samme dag præsenterede den sig for offentligheden.

Hele verden var spændt på, i hvilken retning den nye ledelse ville styre verdens største politiske parti og verdens folkerigeste land.

Under sit besøg i den fattige landsby Luotuowan i provinsen Hebei besøgte Xi Jinping familien Tang Zongxiu. Ægteparret tog partichefen med på en spadseretur. (Foto: Xinhua).

Den „indsættelsestale“, som Xi Jinping, partiets nye generalsekretær, holdt, da han den 15. november 2012 mødtes med mange hundrede journalister, er stadig noget, som almindelige kinesere taler meget om.

I den tale brugte han ordet *folk* næsten tyve gange og ordet *ansvarlighed* mere end ti gange.

Xi Jinping understregede, at „vi må først og fremmest være ordentlige“, og lovede at støtte op om og gå forrest i Partiets og hele det kinesiske folks bestræbelser på at bære „stafetten“, som historien havde bragt til den nye ledelse, og at fortsætte arbejdet på store fornyelser for den kinesiske nation.

Dag nr. 100 for den nye ledelse, der faldt på den 22. februar 2013, er en passende lejlighed til at se både tilbage og fremad.

Nye ledelsesprincipper

Xi Jinping og de andre seks nyvalgte medlemmer af Politbureauets Stående Udvalg har i deres første 100 dage ved magten foretaget mange inspektionsture til fattige landområder, sidet på senge lavet af mursten, snakket med bønder og lært noget om det virkelige liv.

De indkaldte til mange udbytterige, men beskedent arrangerede møder og bekendtgjorde en række praktiske og vedkommende forslag og foranstaltninger.

Deres jargonfri taler er blevet populære citater.

De nye ledere har også brugt deres offentlige fremtræden ved forskellige lejligheder – inspektionsture, møder og foredrag – til at bringe politiske, diplomatiske og forsvarsmæssige emner på bane og har derigennem demonstreret deres ledelsesprincipper og -ideer.

Disse aktiviteter blev hyldet som „new deal“ af såvel hjemlige som udenlandske medier.

I løbet af lidt over tre måneder har

Xi Jinping ledet fire politbureauemøder med henblik på implementering af den 18. partikongres' målsætning, nemlig bekæmpelse af bureaukrati, analyse af det økonomiske arbejde i 2013, bekæmpelse af korrupktion og optimering af partimedlemskab.

Ny stil og ny politik?

Det kinesiske nyhedsbureau Xinhua bragte den 22. februar 2013 en længere rapport om Xi Jinpings første hundrede dage som generalsekretær for Kinas Kommunistiske Parti.

Det er ikke før set, at en kinesisk partichef er blevet bedømt i kinsiske medier for sin optræden i de første 100 dage. Hidtil har vestlige medier haft eneret på den form for politisk analyse.

Vi bringer her den første tredjedel af rapporten, der handler om den nye partichefs besøg i fattige landsbyer i provinsen Hebei.

I rapporten tales der om en ny ledelsesstil og en ny politik. Om der er håndgribelige projekter bag ordene, vil de kommende ti år med Xi Jinping ved roret afsløre, men de landsbyer, partichefen besøgte i Fuping amt, er ikke i tvivl: Amtet modtog kort efter besøget 300 millioner yuan (270 mio. kr.) fra staten i fattigdomshjælp. Det er halvanden gang så meget, som amtet har modtaget de sidste tyve år.

Den amerikanske avis New York Times havde en medarbejder med på turen, der blev transmitteret i det landsdækkende CCTV. Medarbejderen skriver, at besøget skulle vise, at partichefen er optaget af den fattige landbefolknings tilværelse, men at det også var et flot propagandanummer, der skulle pynte på den nye leders troværdighed som en følelsesfuld mand af folket.

F.P.

På den 15. dag efter at have overtaget embedet besøgte Xi Jinping sammen med de øvrige seks medlemmer af Politbureauets Stående Udvalg udstillingen „Vejen frem mod fornyelse“ i Beijing, og i en tale med vægt på „den kinesiske drøm“ forklarede han det ambitiøse mål for realisering af nationens fornyelse.

Virkeliggørelsen af nationens store fornyelse er „den største drøm i landets moderne historie“, sagde han.

På en konference den 4. december 2012, der markerede 30-årsdagen for indførelsen af forfatningen af 1982, lovede generalsekretæren at lægge vægt på forfatningens autoritet og retsreglerne. Han understregede, at „ingen organisation eller enkeltperson har nogen som helst ret til at overtræde forfatningen eller loven, og at enhver overtrædelse skal undersøges og behandles“.

Den nye partiledelse anslog også en usædvanlig skarp tone, da den præciserede vigtigheden af at bekæmpe korruption.

Xi Jinping lovede den 22. januar 2013 på et møde i KKP's disciplinære kontrolorgan en uophørlig kamp mod svindel, idet han udtalte, at „magt skal begrænses med et bur af forordninger“.

Partiet skulle smække „tigre“ og „fluer“ med ét slag og på den måde ramme embedsmænds ulovlige aktiviteter såvel som mindre uregelmæssigheder, der ikke desto mindre har konsekvenser for folk. Xi Jinping lovede at bekæmpe privilegier – også „uden undtagelser“, når det drejer sig om partidisciplin og loven.

Xi Jinping opfordrede også partiet til at udvise mere tolerance overfor kritik og mere lydhørhed overfor ikke-kommunisters synspunkter. „Kinas Kommunistiske Parti må være i stand til at tåle hård kritik, rette fejl, som partiet har begået, og tilbagevise fejl, det ikke har begået“, sagde han.

På en todages konference om økonomi i slutningen af 2012 fik man et første indtryk af de nye leders økonomiske strategier, idet de lovede at fokusere på kvalitet og effektivitet af den økonomiske vækst i 2013.

Konferencen, der fastlagde møn-

steret for de økonomiske strategier i 2013, fastlagde også særlige metoder til realisering af økonomiske udviklingsmål.

Kontakten med almindelige mennesker

Den nye partiledelse har også sat sig for at være rollemodeller med hensyn til forbedring af kontakten til almindelige mennesker.

Xi Jinping valgte efter sin udnævnelse det sydlige Kinas Guangdong provins, der for over 30 år siden var forsøgsområde for reformer og den åbne dørs politik, som målet for sin første tur uden for Beijing som partichef. Han lovede, at reformer og den åbne dørs politik vil fortsætte.

På endnu to inspektionsrejser uden for Beijing besøgte Xi Jinping fattige områder i det nordlige Kinas Hebei provins og i den nordvestlige Gansu provins.

Et af de steder, Xi Jinping besøgte i Hebei, var landsbyen Luotuowan, der gemmer sig dybt inde i bjergene. Den hører til kategorien „særligt fattige områder“ med en årsindtægt på under 1000 yuan (900 kr.) pr. person.

Ifølge Luotuowans partisekretær,

Gu Ruijin, besøgte Xi Jinping tilfældigt udvalgte hjem i landsbyen under sit besøg den 30. december 2012.

„Han er meget optaget af, hvad folk har at leve af“, sagde Gu Ruijin om partichefens spørgsmål til landsbyboerne.

Under besøget udtalte Xi Jinping, at et rimeligt velstående Kina ikke er muligt, hvis ikke folk i landdistrikterne, især i de fattigste områder, får et tåleligt liv. Analytikere mener, at dette er en udtalelse, der viser, at de kommunistiske ledere følger en kurs, der fører til almen velstand.

De nye ledere har gjort indtryk på befolkningen ved at besøge aidspatienter, bønder, gadefejere og taxa-chauffører og ved at lytte til meninger fra ikke-kommunistiske partier og bruge en dagligdags stil.

„Generalsekretæren hilste på mig med et håndtryk og spurgte, om den medicin, jeg tager, har bivirkninger, og han opfordrede mig til at være udholdende“, sagde en person ved navn Yang, som lever med hiv/aids.

Oversættelse: Else Poulsen

Hos Tang Rongbin sad partichefen på sengen bygget af mursten (en *kang*), mens han talte med ægteparret om deres tilværelse. Ved at tale med bønderne har han lært noget om det virkelige liv, skriver rapportens forfattere. (Foto: Xinhua).

FORSIGTIG OPTIMIST PÅ KINAS VEGNE

Fuldt hus, da Mogens Lykketoft holdt foredrag i Dansk-Kinesisk Forening

Af Flemming Ytzen

Folketingsformand Mogens Lykketoft talte til et fyldt lokale, da det en aften i april 2013 var lykkedes Dansk-Kinesisk Forening at ramme et hul i den travle politikerkalender. Publikum lyttede til et foredrag præget af en forsigtig optimisme på Kinas vegne, men også alvorlige diagnoser på de udfordringer, der venter den nyligt tiltrådte ledelse i Beijing.

„Velstandsfremgangen er forøget 16 gange siden mit første besøg i 1978, og individets frihed har aldrig været større i rigets historie. Samtidig med, at der er tusinder af protestdemonstrationer mod korrupsion, forurening og andre uløste problemer, har den kinesiske ledelse vist evne til at lytte til befolkningens ønsker“, pointerede Mogens Lykketoft.

Han mindede om, at i 1978 tjente alle kinesere stort set det samme, „nemlig ingenting“, og i dag er den sociale ulighed i Kina større end i USA.

„I 1993 havde jeg en samtale med ledelsens finansielle ekspert, Zhu Rongji, som senere blev statsminister. Han forklarede, at der ingen grænser var for, hvor langt privatiseringerne kunne gå. Virkeligheden viste sig siden at være anderledes. Partiet kontrollerer stadig langt de fleste virksomheder af betydning. Problemet er her, at kontrollen er lagt ud til medlemmerne af nogle få familier“, forklarede folketingsformanden.

Ubalancer

Udover den sociale ulighed har Kina nogle ubalancer, som skriger på løsninger.

„Opsparingen i husholdningerne er meget høj, og der opkræves ikke ret meget i skat. Ved at tilbyde flere velfærdsordninger kan beskatningen medvirke til at udligne den sociale ulighed, og flere af de opsparede midler kan komme i opløb. I det hele taget skal kineserne begynde at bruge mere af det, de tjener. Og et sådant skift i økonomien vil også være gavnligt for os i Vesten, hvor økonomierne er gået i stå“, sagde Lykketoft.

Efter mere end et dusin besøg i landet gennem 35 år er Lykketoft overbevist om, at kommunistpartiet er i stand til at opretholde både det politiske system og den sociale stabilitet.

„Men de er også klar over, at de ikke kan fortsætte med den traditionelle vækstmodel. Der er katastrofal mangel på vand, især i den nordlige del af landet. Alligevel hører vi om planer om at flytte 400 millioner indbyggere ind i storbyer i løbet af det kommende tiår. Dette kan næppe gøres på en bæredygtig måde. Og nej, vi skal heller ikke forvente os, at de bevæger sig mod demokrati i vores forstand. Når det er sagt, må man glæde sig over de mange ngo'er, der er opstået, at det lokale demokrati er udbygget, og at der er sket fremskridt inden for retspolitikken“.

Folketingsformanden rundede af med at citere den nu afdøde amerikanske topdiplomat Richard Holbrooke for, at tilnærmelsen siden 2005 mellem det kinesiske kommunistparti og den gamle rival Kuomintang-partiet i Taiwan kan vise sig at blive en af de vigtigste begivenheder i generationer.

„Og nu handler de to gamle fjender på livet løs. Lederne i Beijing er stærkt optagede af udviklingen i Taiwan, som har præsteret en fredelig demokratisering. Det skal blive interessant at se, hvilke konklusioner de drager i Beijing“, pointerede Mogens Lykketoft.

Vi skal ikke forvente demokrati i vores forstand, men glæde os over, at det lokale demokrati er udbygget, sagde Mogens Lykketoft. (Foto: Flemming Ytzen).

FORTSAT KONFLIKT OM LANDMÆNDENS JORD

Folk i landsbyen Wukan er skuffede over, at deres store forventninger til virkeligt demokrati ikke er blevet indfriet. Jorden, der blev solgt ulovligt af en korrump ledelse, har de ikke fået tilbage.

Af Olivia Rosenmann

I december 2011 kom Wukan, en lille landsby ved det sydkinesiske hav, på verdenspressens forsider, fordi beboerne havde samlet sig i en storstilet protestaktion mod lokale politikere og embedsmænd, der ulovligt havde beslaglagt landsbyens jord. Oprøret endte med, at udsendinge fra provinsen Guangdong som noget helt usædvanligt gav Wukan-beboerne lov til at vælge en ny landsbyledelse ved et demokratisk valg den 3. marts 2012 – hvad mange betegnede som en ny model for demokrati i Kina.

I marts 2013 tog jeg til landsbyen for ved selvsyn at se, hvordan „Wukan-modellen“ havde udviklet sig siden landsbyvalget. Og hvad så jeg? Frustration, skuffelse og udmattelse. Overalt i Wukan lød den samme klagesang: „Vi har endnu ikke fået vores jord tilbage“.

Problemer med jorden står i dag øverst på landsbykomiteens dagsorden, som det var tilfældet under valget i 2012. Men komiteens medlemmer siger, at deres hænder er bundet af politiske kræfter uden for landsbyen. Selvom de repræsenterer de indbyggere i landsbyen, som valgte dem, er de afhængige af partiledere højere oppe i systemet for at kunne gennemføre mange af de ting, som de oprindeligt havde tænkt sig.

Landsbyens ledelse er ramt af splittelse. I oktober 2012 trådte Zhuang Liehong tilbage fra landsbykomiteen med den begrundelse, at han i bund og grund var uenig med landsbyens nye formand, Lin Zuluan, og andre medlemmer af landsbykomiteen. Han var den af de valgte komiteemedlemmer, som mest højtrøstet havde krævet at få landsbyens jord tilbage.

„Der var ikke noget personligt i det“, siger Zhuang Liehong over en kop oolong te i det tehus, han åbnede efter sin tilbagetræden. „Vi tænker forskelligt, og lige nu er det umuligt

for os at samarbejde“.

I modsætning til det sammenhold, Wukan viste verden, finder beboerne det nu umuligt at blive enige om noget, end ikke om, hvordan den nuværende jord skal bruges.

Beviser på dette dødvande findes overalt. Rundt om landsbyen er der store områder, der ligger ubenyttede hen. Forladte fabrikker med knuste ruder og rustne dørkarme breder sig i landsbyens omegn. Udenfor en forladt strikvarefabrik fortæller den enlige sikkerhedsvagt, at han har stået på vagt her, lige siden direktøren stak af, efter at landsbykomiteen havde krævet, at han skulle betale en forfalden husleje.

Kamp om jord, sådan som vi har set det i Wukan, dukker op gang på gang i landsbyer over hele Kina. Ifølge en ny undersøgelse får fire millioner kinesere hvert år beslaglagt deres jord af regeringen. Disse beslaglæggelser medfører en understrøm af

uro. En forsker fra Tsinghua Universitet, Sun Liping, anslår, at der alene i 2012 har været mindst 180.000 jordrelaterede protester i Kina.

Små demokratiske fremskridt

For mange virkede Wukan som en mulighed for en løsning – en model på en demokratisk reform, som kunne dæmme op for de mange protester. I Wukan er håbet i bedste fald en fjern tanke, der drukner i de øjeblikkelige bekymringer over problemet jord.

Da jeg spurgte en kvinde i en nuddelbutik om, hvordan tingene arter sig i Wukan, vendte hun hele tiden tilbage til problemet med, at landsbyens jorder endnu ikke var givet tilbage. Da jeg spurgte hende, hvad hun mente om demokrati, trak hun på skuldrene og sagde: „Det har jeg ingen mening om“.

Jeg vil endnu ikke sige, at demokratiet i Wukan er slået fejl. Der er sket fremskridt, selv om de er små,

Wukan marts 2013. Landsbyens skrøbelige eksperiment med demokrati er kørt af sporet.
Foto: Anna-Karin Lampou

BEIJINGS GODKENDELSE MANGLER

mod en mere åben og gennemskuelig form for styre. Folk fra landsbyen fortalte, at de var glade for, at de nu kunne henvende sig til de lokale ledere og få taget deres bekymringer alvorligt.

På opslagstavlen i en af Wukans lokale børnehaver så jeg et opslag, der fortalte om et renoveringsprojekt. Man kunne her læse navnet på den projektansvarlige fra komiteen og hans telefonnummer, hvilket firma der havde fået kontrakt på arbejdet, og hvordan budgettet var. Det kan synes at være et lille fremskridt, men denne grad af åbenhed er usædvanlig i Kina, både lokalt og nationalt.

Næstformanden på sygeorlov

Men under overfladen er Wukans skrøbelige eksperiment kørt af sporet. Yang Semaos, der er landsbykomiteens næstformand, fortalte mig, at han tager orlov fra komiteen på grund af svigtende helbred. Ansvar og det seneste års frustrationer har udmattet ham psykisk og fysisk. Han siger selv, at han er tæt på at bryde sammen.

Yang Semaos viste mig et håndskrevet brev, som i detaljer beskriver situationen i Wukan og hans grunde til at tage orlov – et portræt af en landsby i et dødvande med iøjnefaldende frustrationer og udmattelse. Men der er også håb. Landsbyen forsøger at få sit spirende demokrati til at vokse, siger Yang Semaos. Det sker bl.a. ved at lære beboerne, hvordan de skal „udtrykke deres krav rationelt“.

Hvad angår problemet med jorden vil det nok tage adskillige landsbykomiteer at finde en løsning. „Det er et krævendt arbejde, og vejen er lang“, skriver Yang Semaos.

Oversættelse: Bjørn Runge

Uddrag af Yang Semaos brev side 10.

Olivia Rosenman er en australsk freelance-journalist. Hun studerer journalistik ved Hong Kong Universitet. Hun har boet i Kina i to år og taler mandarin flydende.

Uden regeringens godkendelse kan græsrodsprojekter som det i Wukan ikke blive til noget, siges det.

Af Flemming Poulsen

Flere medier har sendt medarbejdere til Wukan i efteråret 2012 og foråret 2013, og de har stort set alle gjort samme erfaring som Olivia Rosenman: skuffelse og vrede hos befolkningen, fordi de høje forventninger ikke er blevet indfriet af den nye, folkevalgte ledelse. Landsbyen har ikke fået den jord tilbage, som den forrige, korrupte ledelse ulovligt solgte til bygherrer, og det er så som så med befolkningens deltagelse i en demokratisk proces.

Det britiske nyhedsbureau Reuters har jævnligt besøgt Wukan, siden konflikten begyndte i 2011. En af medarbejderne, James Pomfret, skriver, at den kinesiske regering er skyld i, at græsrodsprojektet i Wukan er kuldsejlet, for det er svært for en

græsrodsbevægelse at få indført varige forandringer, når regeringen i Beijing ikke har godkendt dem.

„Svævende over Wukan er der et kæmpestort lokalt, regionalt og nationalt kompleks af kontrol fra det kommunistiske parti. Selv når den nye administration under præsident Xi Jinping forsøger at få kulegravet loven om beslaglæggelse af jord, møder den opposition fra bygherrer, forretningsfolk og lokale regeringer, der er afhængige af salg af jord“.

En professor ved China Agricultural University skriver på sin internet-profil: „I Kina kan ingen gruppe overleve og sætte noget i værk uden centralregeringens støtte. Wukan protesterede, men myndighederne har sandynligvis indtaget en vente-og-se holdning, nogle i håb om, at det hele ikke bliver til noget“.

Den folkevalgte formand for landsbykomiteen, Lin Zuluan, siger til avisen South China Morning Post i Hong Kong, at det demokratiske styre var værd at prøve, men at han nu beklager, at han deltog i protesterne i 2011. Forklaringen er, at landsbyens befolkning har urealistiske forventninger til de nye, folkevalgte ledere.

„Jeg er gammel (65 år), jeg kan ikke holde til presset for at opfylde folks forventninger. Jeg burde ikke have deltaget i hele kampagnen. Demokrati er noget, alle bør stræbe efter, men det kan ikke indføres fra den ene dag til den anden“.

En medarbejder ved den canadiske avis Globe and Mail skriver efter et besøg i Wukan i januar 2013:

„Den nye, folkevalgte landsbykomite er stadig kun en lille brik på bunden af et omfattende korrupt og autoritært magtapparat. De syv medlemmer af landsbykomiteen siger, at de løber panden mod en mur i deres forsøg på at genvinde landbyboernes jord, som ulovligt blev solgt til bygherrer af den forrige komité“.

Forhistorien

Konflikten mellem Landsbyen Wukans 13.000 indbyggere – landmænd og fiskere – og landsbyens kommunistiske ledelse blev udføreligt omtalte i Kinabladet nr. 54 Sommer 2012. Konflikten begyndte i september 2011. Da blev det afsløret, at ledelsen ulovligt havde solgt en del af landsbyens jord til bygherrer, der ville bygge fabrikker på landbrugsjorden.

Befolkningen jog hele ledelsen ud af landsbyen. Roen blev genoprettet, da provinsen Guangdong gik med til at opfylde Wukans krav om frie valg. Desuden krævede Wukan, at den ulovligt solgte jord skulle tilbagegives til landsbyen, men dette krav har det vist sig svært at få opfyldt.

„JEG ER PÅ RANDEN AF ET SAMMENBRUD“

Næstformanden for landsbyen Wukans ledelse skriver til sine bysfæller, hvorfor en strid med højere myndigheder om landsbyens jord har gjort ham syg.

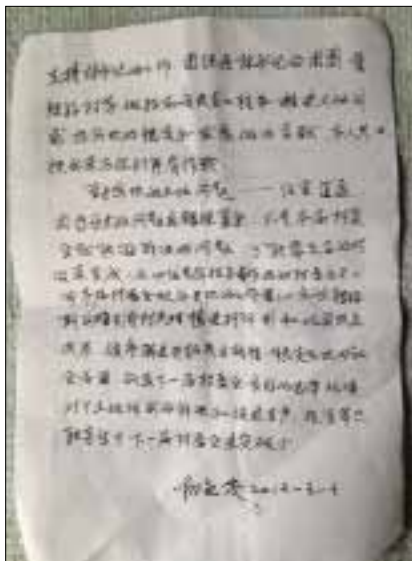
Af Flemming Poulsen

I et håndskrevet brev, som landsbyen Wukans næstformand, Yang Semaos, gav journalist Olivia Rosenman (se foregående artikel), forklarer han, hvorfor han har været nødt til at søge om sygeorlov. Wukans nye demokratisk valgte ledelse troede, at konflikten om jorden kunne løses, når den gamle, korrupte landsbyledelse var blevet sat på porten i marts 2012. Men sådan gik det ikke.

Yang Semaos var stærkt indblandet i at få fjernet hovedårsagen til konflikten, nemlig at den gamle korrupte ledelse i al hemmelighed havde solgt noget af Wukans landbrugsjord til nogle byggefirmaer. Det blev en af den nyvalgte næstformands opgaver at få den ulovligt solgte jord tilbage til landmændene.

Den opgave har slidt på Yang Semaos helbred, fremgår det af hans brev, der har titlen: „Mine tanker et

Yang Semaos brev. Oversættelse fra kinesisk: David Bandurski/China Media Project.

år efter mit valg til landsbykomiteens næstformand“. Det er stilet til bl.a. parti- og regeringsledere på forskellige niveauer, embedsmænd, venner i de oversøiske medier, internetbrugere, der har holdt øje med Wukan, samt Wukans beboere.

„Det er uden for enhver diskussion, at jeg ikke har gjort mit arbejde godt nok, men det skyldes ikke, at jeg ikke har anstrengt mig nok“, skriver han. „I det år, der er gået, siden jeg blev valgt, har jeg beskæftiget mig virkelig meget med kravene og med at sætte fart i udviklingen af min hjemby. Jeg har knap nok holdt en enkelt fridag“.

„For nogle få dage siden meddelte Kontoret for Jordressourcer, at vores krav vedrørende vor (landsbyens) jord var gået i hårdknude. Afgørelsen er blevet udsat igen og igen, og der er stadig forhindringer for at få overdraget ejendomsretten igen til Wukan landsby. Lige gyldigt hvornår denne sag er til behandling, så kommer der indsigelser (fra myndighederne).

„Hvad mig selv angår, er jeg på randen af et psykologisk sammenbrud. Mit helbred er svækket nu. (Jeg er syg). For at jeg ikke skal bukke under af udmattelse og dårligt helbred, har jeg ikke haft andet valg end at anmode landsbykomiteen om sygeorlov, der vil give mig tid til at blive rask“.

„Hvis jeg kommer mig i løbet af to uger, skulle jeg kunne vende tilbage til arbejdet. Hvis det ikke går, som jeg forventer, kan det blive nødvendigt, at jeg forlænger min sygeorlov eller nedlægger mit hverv for at blive rask. Jeg håber, at landsbyens ledelse og folket vil vise forståelse og støtte mig“.

Yang Semaos skriver om det brændende emne, tilbagegivelsen af den jord, den tidligere ledelse ulovligt har solgt til bygherrer:

„Det er en svær opgave, og vejen er lang. På grund af historiske proble-

mer og andre besværligheder er det en opgave, der ikke kan løses i en enkelt valgperiode af denne landsbyledelse. Det er et emne, der vil kræve adskillige valgperioder for at blive løst (og det kræver naturligvis en velgnet landsbykomite)“.

„Den nuværende landsbykomite er nu begyndt at lægge hovedvægten af sit arbejde på at få indbyggerne til at formulere deres krav på en mere fornuftig måde og at fastholde de demokratiske fremskridt, der er nået. Vi lægger nu vægt på gradvis at udvikle demokratiet og bringe stabilitet i Wukans sociale miljø og skabe gunstige vilkår for næste landsbykomite“.

„Hvad angår løsningen på de resterende spørgsmål vedrørende jorden og at sætte skub i produktivitet og investering, så må disse opgaver vente på at blive løst af den kommende landsbykomite“.

Den folkevalgte landsbykomites næstformand, Yang Semaos, er blevet syg af kampen med myndighederne for at få den ulovligt beslaglagte jord tilbage. (Foto: Anna-Karin Lampou).

ALLE SKAL HAVE SAMME RET TIL UDDANNELSE

Heftig debat i hele Kina om migrantbørns ringe muligheder for at få en akademisk uddannelse.

Af Flemming Poulsen

Da den 15-årige Zhan Haite, der bor i Shanghai sammen med sine forældre og to søskende, i maj 2012 var færdig med mellemskolen, søgte hun om at blive optaget i et af byens gymnasier, men det blev avvist af skolemyndighederne.

Begrundelsen var, at hendes forældre på grund af bestemmelser, der går helt tilbage til en lov, Mao Zedong fik gennemført i 1958, kun har tilladelse til midlertidigt at bo i Shanghai. Familien er fortsat registreret som boende i en by i provinsen Jiangxi, og det kan den ikke få lavet om på, selv om den forlod denne provins i 1994 og boede i provinsen Guangdong, indtil hele familien i 2002 flyttede til Shanghai.

Zhan Haite fotograferet under en tv-optagelse. På skiltet, som hun viste på skærmen, står der: Giv mig lov til at komme i gymnasiet. (Privatfoto/China Daily).

Som tilflyttede har de ikke samme rettigheder som byens faste indbyggere. Det betyder blandt andet, at deres 15-årige datter må flytte til forældrenes hjemby i provinsen Jiangxi, hvis hun vil i gymnasiet. Eller hun kan vælge at få en erhvervmæssig, dvs. ikke-akademisk, uddannelse i Shanghai.

Den 15-årige sagde nej til begge muligheder. Hun vil have en akademisk uddannelse, og den skal hun have i Shanghai, hvor hun jo bor og har sine forældre, og som andre skolelever i Shanghai har hun gennemført ni års tvungen skolegang her.

Hendes familie fandt i Shanghai et gymnasium, der var parat til at optage hende, men også det sagde myndighederne nej til.

Så opgav Zhan Haite skolen. Hun har siden læst engelsk som selvstudium.

„Jeg blev desperat, da vi den 7. juni 2012 fik endeligt afslag på min ansøgning om at gå til optagelsesprøve til gymnasiet“, skrev hun i et længet indlæg i China Daily. „Jeg ønskede at søge offentligheden om hjælp og oprettede i mit eget navn en profil på Sina Weibo“ (det kinesiske modstykke til Facebook og Twitter). Via internettet fik hun sit budskab ud til millioner af kinesere: Alle skal have lige ret til at få en uddannelse. Migrantarbejdere, der er kommet til byerne for at arbejde, betragtes af byboere som andenklassens borgere, skrev hun.

„Internettet er en effektiv platform til at få talt ud i, og jeg fik megen støtte fra folk, som opmuntrede mig i min kamp for at forsvare mine og andre migrantstuderendes rettigheder. Nogle svarede med at tale nedsættende om mig, det gik mig meget på, men jeg forsøgte at tale dem til rette og få dem til at tænke på ligestillingen. Trods forskellige familiebaggrunde, og selv om vi kommer fra forskellige regioner, bør vi alle have samme ret til uddannelse“.

Millioner af migrantbørn deler skæbne med Zhan Haite. Officiel statistik viser, at 20 millioner børn lever sammen med deres migrantforældre i byerne. De er, som Zhan Haite, afskåret fra at få en akademisk uddannelse, hvis de ikke vil eller kan rejse tilbage til forældrenes hjemby. Ofte har de, som i Zhan Haites tilfælde, ingen tilknytning til forældrenes hjemprovins. Undervisningen er helt forskellig fra den, den 15-årige er vant til i Shanghai, sprog og levevis er anderledes. At besøge familien ville betyde en rejse frem og tilbage på 2000 kilometer.

Zhan Haite blev næsten fra den ene dag til den anden landskendt, efter at hun på internettet havde protesteret mod migrantbørns besvær med at få den videregående uddannelse, de ønsker.

„Mine forbilleder er Martin Luther King og Aung San Suu Kyi. De har begge betalt en høj pris ved at kæmpe for ligestilling, frihed og demokrati“, kunne hendes efterhånden mange tusinde meningsfæller og sympatisører læse på hendes Weibo-profil.

Hendes sag blev taget op af medier i hele Kina. Hun blev interviewet i det statslige, landsdækkende tv, og hendes protester mod forskelsbehandling blev udførligt omtalt i de trykte og elektroniske medier.

Mens millioner af migrantfamilier ønsker de strenge regler for bopælspligt lempet eller helt afskaffet, er der indflydelsesrige politikere, der sammen med de faste indbyggere i de store byer og i provinserne, hvor migrantarbejdere søger hen, først og fremmest Beijing, Shanghai og Guizhou, anfører, at deres byer risikerer at blive oversvømmet med migranter. Sker det, vil det bl.a. belaste byernes økonomi og dermed den service, som den fastboende del af befolkningen nyder godt af. Det kan gå ud over stabiliteten, siges det.

Studerende, der har fastboende forældre i byerne, er også imod at give

10-årig skoleelevs nødråb

JEG FÅR STRESS AF AT GÅ I SKOLE

migrantbørn mulighed for en videregående uddannelse i den by, hvor forældrene bor og arbejder. For det ville betyde, at de studerende billedlig talt måtte rykke tættere sammen, hvis byen ikke er i stand til at udvide skolefaciliteterne.

Der er også en anden grund til de fastboendes modstand mod at give migrantbørnene ligestilling: Landets mest prestigefyldte universiteter har regler for, hvor mange studerende de vil tage imod fra de forskellige provinser. Fx optager landets mest prestigefyldte universitet, Peking Universitet, kun et bestemt antal studerende fra provinsen Henan. Hvis migrantbørn her kunne kvalificere sig til en universitetsuddannelse, ville nogle af dem måske søge optagelse på Peking Universitet. Det ville skærpe kampen om at få en af de eftertragtede pladser på dette universitet, og denne ekstra konkurrence om de få pladser kan de fastboende studerende ikke være interesseret i.

En reform af Maos lov om bopælsregistrering drøftes fra tid til anden, men uden at det har sat sig konkrete spor af betydning. I august 2012 anmodede regeringen i Beijing alle landets provinser om at offentliggøre deres planer om at tillade migrantbørn at komme i gymnasiet og gå til optagelsesprøve i den by, hvor de bor sammen med forældrene. Den 30. december 2012 offentliggjorde alle med undtagelse af to deres planer.

Af svarene fremgår det, at Beijing vil tillade migrantbørn at søge om optagelse i et gymnasium, men først, når de har fuldført en toårig (ikke-akademisk) uddannelse i en lokal erhvervsskole, dvs. tidligst i 2014. Samme adgang til en akademisk uddannelse vil Shanghai give migrantbørnene fra 2014. Guangdong lægger først reglerne om optagelse på et universitet i 2016.

Hvis disse planer havde været til eksamen, ville resultatet ifølge en lektor i journalistik på Fudan Universitet i Shanghai, Hong Bing, have været: Guangzhou havde bestået, Shanghai var dumpet, og Beijing ville have afleveret et stykke blankt papir.

Heldagsskolen en tortur for mange elever, siger hans fader.

Af Flemming Poulsen

Den højt begavede 10-årige Feng Shaoyi var lige begyndt i seniormellemskolen (hvor man ellers skal være 12 år for at blive optaget), da han i november 2012 offentliggjorde, hvad avisen Global Times kalder „Et manifest“ på det sociale medie Sina Weibo. Manifestet havde titlen „Anmodning om at måtte forlade skolen“.

Hans opråb har fået over 7000 kommentarer på hans profil, og over 18.000 sympatisører har erklæret sig enige med ham, fremgår det af en længere artikel i Global Times' netudgave.

Hans indlæg er helt på linje med den voksende kritik af det kinesiske uddannelsessystem, skriver avisen. Det forsyner eleverne med høje karakterer, men giver ikke plads til megen kreativitet eller fritidsinteresser.

I sit indlæg skrev Feng Shaoyi: „Skolelivet drejer sig udelukkende om undervisning, hjemmearbejde, eksamener og plads på ranglisten. Er der mere end det?“

„Børn vokser op under et uhyre stærkt pres fra forældrene, der forventer af dem, at de bliver optaget i en af de bedste skoler“, skriver Global Times. „Feng Shaoyi var idealet af en elev, da hele landet blev opmærksom på ham: Han havde vundet adskillige akademiske priser, der gjorde ham kendt i hans hjemby, og han havde været med i en film“.

Feng Shaoyi fortæller, at han får stress af at gå i skole, skriver Global Times. Det er hovedårsagen til, at han ønsker at melde sig ud. Han er yngste elev i skolen, og han bedømmes hele tiden ud fra sine akademiske præstationer. Han tager hjemme fra kl. 6, og skoledagen slutter først kl. 18. Der er ikke afsat tid til at spille fodbold eller bordtennis eller til andre aktiviteter.

Nogle af hans netvenner skriver, at de godt forstår, at han er udsat for et

pres, det burde der være større forståelse for. Andre mener, at han er enerådige og trodsig, og at han er for ung til at finde ud af, hvad han vil og kan.

„Hvis du var mit barn, ville du få en endefuld“, skrev en af hans netvenner.

Efter at han havde skrevet sit indlæg på Sina Weibo, havde skolens leder og nogle af hans lærere en samtale med ham. De lovede at lave en mindre stressfyldt timeplan til ham.

Drengens far, Feng Yingang, har bedt skolen om at sørge for, at hans dreng i det kommende semester kan få fri om eftermiddagen.

„At sidde i et klasseværelse hele dagen er for mange elever en tortur. Jeg ville foretrække, at min søn kunne spille bordtennis eller bestige et bjerg“.

Den 10-årige Feng Shaoyi får topkarakterer i skolen, men er træt af at sidde i et klasse-lokale til kl. 18. (Privatfoto/Global Times).

RI CHANG SHENG HUO

OM HVERDAG OG TILVÆRELSE, SAMLET AF FLEMMING POULSEN

ri chang – hverdag

Tusinder ønsker at blive gadefejere i Harbin

Da bystyret i Harbin, hovedstaden i Kinas nordligste provins Heilongjiang, i december 2012 annoncerede efter ansøgere til 457 stillinger som gadefejere og andre job inden for serviceindustrien, kom der over 7000 ansøgere – syv tusinde! Og ikke nok med det: 41 pct. af ansøgerne havde et universitetsstudium bag sig.

Hvorfor folk med en højere akademisk uddannelse søger job inden for en bys sanitetsvæsen – som lastbilchauffør, værkstedsarbejder eller gadefejere – fremgår af den offentlige debat om de mange ansøgere i Harbin.

En professor ved Fudan Universitets forskningscenter for Beskæftigel-

se, Feng Jin, mener, at de akademisk uddannede føler sig tiltrukket af den trykthed i ansættelsen, som et offentligt job giver i modsætning til et job i et privat firma. De, der søger et gadefejersjob, håber, at det kan føre til en mere attraktiv, offentlig stilling.

En af ansøgerne i Harbin, Tong Peng, har fortalt, hvad der fik ham til at søge. Han har en bachelorgrad fra et universitet i Harbin i juni 2012. Han søgte den ene stilling efter den anden inden for sit fag, men uden held. Til sidst gav han op og fik et job som fabriksarbejder, siden arbejdede han i et medicinalfirmas pakkeafdeling, og endelig fandt han arbejde som omdeler af løbesedler.

Da hans mor gjorde ham opmærksom på, at han kunne få ansættelse i kommunen som gadefejere, sagde han ja. Det er et offentligt job med alle dets fordele. Du har et arbejde, så længe kommunen ikke går fallit, forklarede moderen.

Tong Peng fortæller, at han var træt og desillusioneret. „Hårdt arbejde drejer sig ikke om at virkeliggøre en drøm, men om at få en bedre tilværelse“, forklarer han.

Flere og flere bruger internet
Internettet fik i 2012 51 millioner nye brugere i Kina, oplyses det i en rapport fra China Internet Network Information Center. Så nu kan 564 millioner kinesere følge med i, hvad der sker på nettet – i den udstrækning censuren tillader det.

Kineserne bruger i stigende grad tabletter og smartphones for at komme på nettet.

Ministeriet for Industri og Informationsteknologi anslår, at 800 millioner kinesere i 2015 vil være tilsluttet internettet.

Sværere at få kørekort

Skrappere regler for, hvad en kineser skal kunne, før han eller hun kan sætte sig bag rattet, har fået kørelærerne til at hæve prisen for skolekørsel. Køreskolerne i Shanghai tager nu i gennemsnit 7000 yuan (6300 kr.) mod hidtil 4500–5000 yuan (4000–4500 kr.) for den undervisning, der er nødvendig, før eleverne kan indstilles til et kørekort.

I Beijing slipper kommende bilister lidt billigere: 5000 yuan (4500 kr.) mod hidtil 4000 yuan (3600 kr.).

Årsagen til prisforhøjelsen er ifølge køreskolerne, at kravene for at få et kørekort er blevet strengere fra 1. januar 2013. Det har hidtil været nødvendigt med to måneders undervisning for at bestå køreprøven, nu tager det tre måneder. Nu består kun en femtedel af eleverne i første omgang. Spørgsmålene er blevet sværere, og svarene kan ikke mere hentes på internettet.

Pas på det gule lys

At køre over for gult lys koster nu kineserne lige så meget som at køre over for rødt lys, nemlig seks points. Hver overtrædelse af færdselsloven koster et vist antal points. Når man i løbet af et år har samlet tolv points sammen, inddrages nummerpladen og kørekortet, og bilisten skal til en ny køreprøve og deltage i et syvdages kursus i bl.a. færdselsloven. Hidtil har det været gratis at køre over for gult lys.

Færdselsloven blev også ændret på andre områder den 1. januar 2013.

Disse tre gadefejere arbejder ikke i Harbin, men i en by i provinsen Zhejiang. Bystyret har besluttet, at nyansatte funktionærer skal arbejde som gadefejere i en uge for at lære det arbejdende folks vilkår at kende. (Foto: Xinhua).

Andre forseelser, der tælles med på pointsregnskabet: for høj hastighed, at dække nummerpladen til (12 points), at tale i telefon under kørslen og spirituskørsel.

Politiet oplyser, at de strengere straffe for overtrædelse af færdsloven allerede i løbet af få dage fik antallet af overtrædelser til at falde.

Mindre fyrværkeri

Der blev i 2013 solgt mindre fyrværkeri i Beijing end de foregående år i forbindelse med det kinesiske nytår, der blev fejret fra 9. til 14. februar. Der blev solgt 313.000 kasser fyrværkeri mod 564.000 kasser i samme periode i 2012, fremgår det af en statistik fra bystyret.

Samtidig kunne myndighederne konstatere, at antallet af ulykker i forbindelse med fyrværkeri var faldet tilsvarende. 165 personer kom til skade, næsten en fjerdedel færre end året før.

Folk har været mere tilbageholdende med at bruge fyrværkeri, specielt af hensyn til miljøet. Beijing har været plaget af smog i tiden op til nytårsfesten, og det fik myndighederne til at anmode beijingerne om at sparere på festfyrværkeriet.

Offentlig søvn

Myndighederne i flere byer i provinsen Hunan har i al hemmelighed filmet tilhørerskaren af embedsmænd, når der blev holdt møde for dem.

En tyve minutter lang videooptagelse af et møde i Hunans hovedstad Changsha afslørede, at nogle af tilhørerne sad og sov, så film eller spillede på deres mobiltelefoner, mens en foredragsholder orienterede om forhold, der havde betydning for embedsmændenes arbejde.

I provinsen Hubei blev der holdt øje med embedsmænds arbejde i ti dage. Det resulterede i, at 70 af dem blev straffet for at komme for sent på arbejde, forlade deres arbejdsplads i kontortiden eller være optaget af private gøremål.

Embedsmænds upassende opførsel og manglende effektivitet i arbejdet har længe været udsat for offentlig kritik, skriver Global Times.

En løbetur er en straf, men skal også motivere sælgerne til at gøre en ekstra indsats for at opfylde firmaets forventninger til salget i det kommende år. (Foto: www.sznew.com).

For ringe salg koster salgsafdeling en løbetur

En snes ansatte i et fødevarerfirma i provinsen Sichuans hovedstad Chengdu var den 18. februar 2013 på en morgenløbetur gennem byen. Det var en straf, fordi de ikke havde opfyldt firmaets salgstal for 2012, fortæller China International Radio på sin hjemmeside.

Det er en ny regel, som firmaet indførte i 2012. Hvis salget i et år ikke går som budgetteret, forpligter salgsafdelingens ansatte sig til en løbetur, 10 kilometer for mænd og fem kilometer for kvinder.

En ansat i en af de andre afdelinger var leder af løbet og førte an i spid-

sen af de forpustede ansatte, mens han sad lunt inden døre bag rattet i sin bil.

De fleste ansatte har sagt, at de godt kan klare at blive straffet, det eneste, de ikke bryder sig om, er at folk stirrer på dem, når de kommer løbende. En ansat, der ikke ønsker sit navn nævnt, siger, at det ikke er urimeligt, at de bliver straffet, når de ikke får solgt, hvad firmaet har fastsat, at der skal sælges. Løbeturen vil motivere dem til at gøre en ekstra indsats i det følgende år, siges det.

En advokat har indvendinger mod systemet. Liao Hua fra et advokatfirma i Sichuan siger, at ligegyldigt hvilken personalepolitik et firma har, om det er en straf eller en belønning, der er tale om, skal folks rettigheder respekteres. Men hidtil har der ikke været anlagt sag ved retten mod firmaer, der pålægger sine medarbejdere en streng straf, siger han.

Flere skilsmisser end bryllupper I 2009 fik Kina 1,2 mio. nye ægtepar, men samme år blev knap to mio. skilt. Det har fået et mediafirma til at spørge kinesere, hvad der betinger et lykkeligt, livslangt ægteskab. Noget af det vigtigste er, at de kan tale sammen, lød nogle af svarene. Jo længere, de har været gift, jo mindre forstår de hinanden. 70 pct. af gifte kvinder mener, at børn er det vigtigste bidrag til et lykkeligt ægteskab.

shenghuo – tilværelse

生活

丹 中 协 会

ARRANGEMENTER

Dansk-Kinesisk Forening indbyder medlemmer og øvrige interesserede til foredrag. Følg os på Facebook og LinkedIn. Foreningens nyhedsbrev mailer direkte ud til medlemmerne.

Tirsdag den 27. august 2013

Georg Brandes og Kinas kulturelle modernisering

Foredrag ved lektor i historie og dansk ved Nærum Gymnasium og formand for Georg Brandes Selskabet Sune Berthelsen.

En gruppe fremadstormende unge kunstnere formulerede omkring 1. Verdenskrig ideer, der kom til at forme den moderne kinesiske litteratur i opposition til den klassiske kinesiske kultur.

Den danske litteraturkritiker Georg Brandes' tanker spillede en betydende rolle i forbindelse med denne nybrydende bevægelse. Ideerne om, at litteraturen skulle frigøre mennesket og udvikle samfundet var frugtbar inspiration for den unge generation af kinesiske intellektuelle.

Spørgsmålet er, om ideerne om kvindelig befrielse, ytringsfrihed, individualisme og social ansvarlighed, som Brandes og hans generation behandlede, er relevante i Kinas nye formidable moderniseringsproces.

Onsdag den 11. september 2013

Rigtige venner? Kinesiske projekter i Mongoliet og Mozambique

Foredrag ved Mikkel Bunkenborg, adjunkt ved Kinastudier, Københavns Universitet.

Kinas voksende engagement i Afrika,

Centralasien og nu også Arktis har givet anledning til mange avisoverskrifter i de seneste år, og der synes efterhånden at være kinesiske interesser på spil over alt på kloden. Med udgangspunkt i et antropologisk forskningsprojekt om kinesere i Mongoliet og Mozambique fortæller Mikkel Bunkenborg om en række konkrete kinesiske projekter og om de komplicerede relationer med de lokale, der opstår omkring kinesiske forretninger, landbrug, miner, byggepladser og oliefelter uden for Kinas grænser.

Torsdag den 24. oktober 2013

Kinesisk ungdom og dens forventninger

Antropolog ved Aarhus Universitet Anders Sybrandt Hansen holder foredrag om kinesisk ungdom og dens forventninger til den nye ledelse.

Mandag den 18. november 2013

Nobelpristageren Mo Yan

Lektor i komparativ litteratur ved Aarhus Universitet Mads Rosendahl holder foredrag om nobelpristageren Mo Yans forfatterskab.

Tirsdag den 3. december 2013

Indtryk af Kina

Billedhuggeren Bjørn Nørgaard fortæller om sine indtryk af Kina.

Alle møder afholdes kl. 19.30 i Forsamlingshuset, Kulturstaldene, Onkel Dannys Plads 13, 1700 København V (i gården bagved Café Mandela).
Entre: Medlemmer af Dansk-Kinesisk Forening 20 kr., andre 40 kr.

Nye tegn

Opmærksomme læsere vi have bemærket, at de kinesiske tegn på for- og bagside er blevet fornyet. Det skyldes, at bestyrelsen for Dansk-Kinesisk Forening har besluttet at ændre foreningens kinesiske navn fra *Dansk-Kinesisk Jeg Elsker Kina Forening (Dan Zhong Ai Hua Xie Hui)* til en direkte oversæt-

telse til kinesisk af Dansk-Kinesisk Forening: *Dan Zhong Xie Hui*. Disse fire tegn står her på bagsiden.

På forsiden har vi lagt de to tegn for tidsskrift *za zhi* under Kinabladet.

De nye tegn er kalligraferet af Lan Wang Valeur. Torsten Valeur har sørget for designet og det tekniske. Tak til dem begge.